

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/20/2020
Identifikačné číslo spisu: 1018200349
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1018200349.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a sudcov JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Príbelskej, PhD. v právnej veci žalobcu: N. K., nar. XX.XX.XXXX, K., právne zastúpený: JUDr. Tatiana Vórobelová, advokátka, Bajzova 2, Košice, proti sťažovateľovi (pôvodne žalovanému): Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-104/2017/OPK zo dňa 10.01.2018, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/43/2018-121 zo dňa 20. mája 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/43/2018-121 zo dňa 20. mája 2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 191 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-104/2017/OPK zo dňa 10.01.2018 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“), ako aj personálny rozkaz Generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 04.07.2017 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) na tom skutkovom základe, že počas výkonu štátnej služby dňa 16.03.2017, do ktorej bol velený na základe plánu služieb OHK PZ Veľké Slemence č. PPZ-HCP-SO16-43-3/2017 na mesiac marec 2017, v čase od 18.00 hod. dňa 16.03.2017 do 6:00 hod., dňa 17.03.2017 o 05:46 hod. telefonicky informoval ppráp. W. S., služobne zaradeného tamtiež (ktorý v tom čase nebol vo výkone služby), že člen operatívnej hliadky OHK PZ Veľké Slemence T. J. ešte nenastúpil, keď toho istého dňa o 05:53 hod. kolegovi W. S. napísal správu: „nočnú má“. W. S. takto získanú informáciu sprostredkoval inej, nepovolanej osobe, ktorá sa

zúčastňovala na nelegálnom prevoze tovaru cez štátnu hranicu Slovenskej republiky s Ukrajinou mimo hraničných priechodov na územie Slovenska, čím boli vytvorené podmienky na úspešné páchanie trestnej činnosti (pašovanie tovaru z územia Ukrajiny na územie Slovenskej republiky) neoprávneným oznámením stavu ochrany štátnej hranice, o ktorom sa žalobca dozvedel pri výkone svojej právomoci počas výkonu služby príslušníka PZ, o čom sa neoprávnená osoba nemala dozvedieť.

2. V priebehu administratívneho konania žalobca potvrdil, že kolega W. S. chcel od neho uvedenú informáciu a poskytol nadriadenému obsah SMS správy od kolegu T. E., participujúceho na páchaní protiprávneho konania v súvislosti s pašovaním tovaru na územie Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že o tejto činnosti vedel veľmi málo a ani nechcel nič vedieť, čo žalobca považoval za dôkaz o tom, že sa žiadnej protiprávnej činnosti nedopustil. Nadriadený žalobcu so súhlasom prokurátora Krajskej prokuratúry Košice vyhotovil výpisky zo zápisnice zo dňa 20.04.2017 o výsluchu žalobcu ako obvineného v trestnom konaní spísanej Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Východ ČVS: SKIS-26/OISV-V-2017. Z obsahu tejto výpovede vyplynulo, že W. S. sa žalobcu často pýtal, kde bude, kedy a kde na akej variante a ako dlho, kam následne pôjde na ďalšiu variantu a pod. Žalobca uviedol, že W. S. niekedy nespomenul konkrétne, že dôjde k pašovaniu cigariet, lebo vedel, že žalobca s tým nesúhlasí a nechce s tým mať nič spoločné. Žalobca priznal, že nie každé jeho pýtanie sa na rozmiestnenie hliadok oznámil nadriadeným. K skutkovému základu, z ktorého vychádzalo aj prvostupňové rozhodnutie o jeho prepustení v zápisnici uviedol, že: „Po skončení dvojtzáždňovej dovolenky som mal nočnú službu z 16.3.2017 na 17.3.2017 od 18.00 hod. do 06:00 hod. Ráno pred skončením služby, keďže som psovod, som umýval služobné auto Nissan Navara na OHK Veľké Slemence. Cítil som, že mi začal zvoniť telefón a volal mi W. S.. Volal mi so slovami, že či nastúpila operatíva. To som pochopil tak a určite to aj on tak myslel, že sa pýtal na operatívnu hliadku, či nastúpila do služby, S. bol v tom čase mimo služby. Odpovedal som mu, že zatiaľ nie a nevedel som v tej dobe, či operatívna hliadka slúži alebo nie. Pýtal som sa ho, že na čo to potrebuje vedieť, on odpovedal, že ja viem na čo. Ja som odvrkol v zmysle, že viem. Myslel som tým, že viem, že niečo plánuje alebo chystá. Myslím tým, že som vedel, že bude niečo robiť čo sa týka nelegálnej činnosti týkajúcej sa štátnej hranice, ale nevedel som podrobnosti, my sme sa pred tým o ničom nerozprávali, keďže som bol dva týždne na dovolenke. Po umytí Navary som odniesol kľúče a knihu od vozidla a na stálej službe som sa opýtal, či má J. dennú. Stála služba mi povedala, že má operatívna hliadka nočnú a ja som to S. napísal. Ten mi neodpovedal na správu. Myslím, nie som si tým istý, že mi odpísal, že „OK“ alebo „dík“ a ja som mu ešte asi odpísal že „nie je zač“, alebo „aj nabudúce“. Myslel som to ironicky. Viem, že mojou povinnosťou ako príslušníka PZ na štátnej hranici je zabrániť nedovolenému pohybu tovaru cez hranicu. Ľutujem, že som informáciu o pohybe hliadok prostredníctvom S. posunul osobám pašujúcim cigarety. Je mi to ľúto. K skutku sa priznávam a žiadam prokurátora, aby začal konanie o dohode o vine a treste.“. Vo svojej výpovedi zo dňa 11.05.2017 (č.p.: PPZ-HCP-S016-87-005/2017) zo dňa 11.05.2017 na otázky nadriadeného žalobca uviedol, že si nie je vedomý toho, že by porušil služobnú prísahu. Potvrdil, že odpovedal W. S., že T. J. nenastúpil do služby. Tiež uviedol, že mal podozrenie na W. S., že koná protizákonne a, že to začiatkom novembra oznámil riaditeľovi OHK PZ a operatívnej hliadke. Dňa 17.03.2017 nemal podozrenie na možné protiprávne konanie W. S., keď ho kontaktoval, nakoľko nebol v službe, pričom podozrenie nadobudol až neskôr keď informácia, ktorú od neho žiadal W. S., súvisela so zadržaním cigariet dňa 17.03.2017. O tomto podozrení nadriadeného neinformoval.

3. Prvostupňový orgán považoval za zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy to, že žalobca nebol čestným, statočným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď neoprávneným oznámením stavu ochrany štátnej hranice, o čom by sa neoprávnená osoba inak nedozvedela, v konečnom dôsledku vytvoril podmienky na páchanie trestnej činnosti. Na úseku svojho služobného zaradenia si svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 písm. h), § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov), nariadením nadriadeného (čl. 4 ods. 1 písm. a) nariadenia MV SR č. 120/2012 o činnosti oddelení hraničnej kontroly PZ; čl. 1 a čl. 5 prílohy k nariadeniu MV SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ, čl. 1 písm. a) body 1 a 2 rozkazu MV SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ) na úseku svojho služobného zaradenia, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), písm.

b), písm. f), písm. g) a písm. h) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože si neplnil svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, nevykonával riadne štátnu službu, nezdržal sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby ostatnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, nezdržal sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo mohlo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržel ani služobnú disciplínu. Ďalej uviedol, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zodpovedného dodržiavania služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní ich dôvery v Policajný zbor, nakoľko požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka PZ k rešpektovaniu zákonov a interných predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení a predpokladá sa, že príslušník PZ v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákony a predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha. Je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý sa nezdržal protiprávneho konania, ktoré spočívalo v tom, že poskytnutím informácie o tom, či nastúpila operatívna hliadka OHK PZ Veľké Slemence do výkonu služby, preukázateľne napomohol páchaniu cezhraničnej trestnej činnosti vo forme pašovania tovaru z územia Ukrajiny na územie Slovenskej republiky. Tieto informácie poskytol aj napriek tomu, že mal vedomosť, že operatívne hliadky plnia úlohy osobitného zamerania.

4. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Uviedol, že konanie žalobcu podľa preukázaných skutočností zakladá dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Poukázal na kladný pracovný posudok žalobcu a služobné interné predpisy, s ktorými bol žalobca oboznámený. Ďalej poukázal na vyjadrenie nadriadeného žalobcu, ktorý uviedol, že mu žalobca neoznamoval protiprávnu činnosť policajtov, iba podozrenia na policajtov OHK PZ Veľké Slemence, ktorí mali niečo spoločné s cezhraničnou trestnou činnosťou, avšak dňa 17.03.2017 mu svoje podozrenia neoznámil. K namietanej neprípustnosti dôkazu vyplývajúceho z výsluchu T. E., pretože vypovedal bez toho, aby mu mohol žalobca klásť otázky a konfrontovať sa s ním uviedol, že príslušnému orgánu priamo zo zákona č. 73/1998 Z. z. výslovne nevyplýva povinnosť upovedomiť účastníka konania o výsluchu osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci a nevyplýva mu z neho ani povinnosť vykonať na odstránenie rozporov konfrontáciu. Aplikácia princípov trestného práva v konaní vo veciach služobného pomeru by bola opodstatnená, ak by výpoveď žalobcu v závažných okolnostiach nesúhlasila s výpoveďou T. E. v postavení osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočného stavu veci, a vzniknutý rozpor by nebolo možné vyjasniť inak (§ 125ods. 1 Trestného poriadku). Prvostupňový orgán však vo vyjadreniach dotknutých osôb nezistil rozpor v závažných okolnostiach. K návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania vo vzťahu k tomu, že oznamoval protiprávnu činnosť svojich kolegov nadriadenému, žalovaný uviedol, že pripustenie takéhoto konania nepredstavuje právne relevantnú poľahčujúcu okolnosť, pretože zákon ju neustanovuje vo vzťahu ku skutkovej podstate prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný konštatoval splnenie zákonných podmienok pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. Uviedol, že návrh na prepustenie bol vopred prerokovaný s Odborovým zväzom polície v SR, základná organizácia č. 10-29, ktorý s návrhom súhlasil a odporučil ho realizovať, ďalej, že žalobca sa preukázateľne dopustil konania zakladajúceho dôvod jeho prepustenia dňa 17.03.2017, pričom bola dodržaná subjektívna aj objektívna lehota na rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

5. Krajský súd sa zameril na otázku posúdenia toho, či správne orgány dostatočne zistili skutočný stav veci a či na základe nimi zisteného skutkového stavu konanie žalobcu zodpovedá dôvodu prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. V tejto súvislosti sa zaoberal aj vyjadrením žalovaného, že nebol povinný oboznámiť žalobcu o výsluchu svedkov a vykonať konfrontáciu na objasnenie rozporov vo svedeckých výpovediach.

6. Krajský súd poukázal na nezávislosť personálneho konania od trestného konania a uviedol, že napriek tomu, pokiaľ sú pre účely personálneho konania využité dôkazy z trestného konania, aj tieto podliehajú

hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. Krajský súd sa stotožnil s námietkou absencie možnosti žalobcu klásť svedkom otázky a uviedol, že hoci správny poriadok sa síce na personálne konanie podľa zákona č. 73/1998 Z. z. nevzťahuje, vzhľadom na právo účastníka na právo na súdnu a inú právnu ochranu, tento má mať možnosť klásť svedkovi otázky, vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu a navrhnúť jeho prípadné doplnenie, tak aby bolo rešpektované jeho právo na predkladanie dôkazov podľa § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., keďže aj počas výsluchu svedka môžu vyjsť najavo nové skutočnosti, ktoré bude potrebné preukazovať a účastník má aj v tomto prípade právo predkladať dôkazy. Konštatoval, že bolo preto povinnosťou žalovaného informovať žalobcu o výsluchu svedka, umožniť mu klásť svedkovi otázky a prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania. Poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 1Sž/15/2004, sp. zn. 4Sžo/20/2011), ktorá považuje konfrontáciu za riadny dôkaz použiteľný v personálnom konaní, ktorý podlieha hodnoteniu podľa § 238 zákona č. 73/1998 Z. z.

7. Krajský súd poukázal na to, že význam konfrontácie nie je len v odstránení rozporov medzi výpoveďami, ale aj v možnosti získať týmto postupom nové informácie, pramene dôkazov a dôkazy samé. Krajský súd odôvodnil potrebu vykonania konfrontácie tým, že v predmetnej veci sa vyskytli rozpory vo výpovediach v trestnom konaní a v personálnom konaní, ktoré sa týkali relevancie informácií predkladaných žalobcom o možnom pašovaní tovaru cez Slovensko - Ukrajinskú hranicu, ktoré mohli mať vplyv na objasnenie trestnej činnosti, vrátane rozporov medzi výpoveďou žalobcu a jeho nadriadeného P. Q. o tom, či ho informoval o možnej trestnej činnosti iných príslušníkov PZ (W. S.). Neodstránenie rozporov teda neprispelo k objasneniu skutočného stavu veci, tak ako to vyžaduje § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že nedostatočne zistený skutkový stav vedie k predčasnému rozhodnutiu v merite veci, čo má za následok zrušenie takého rozhodnutia. Podľa krajského súdu všeobecné konštatovanie správnych orgánov, že žalobca neoznamoval páchanie trestnej činnosti inými policajtmi, ale len svoje pochybnosti nie je dostatočné na vyhodnotenie skutočného stavu v danej veci, obzvlášť pokiaľ žalobca uvedené namietal.

8. Krajský súd k záveru správnych orgánov, že žalobca mal poskytovať informácie „neoprávnenej“ osobe, uviedol, že z rozhodnutí vyplýva, že žalobca poskytoval informácie inému policajtovi - W. S.. V tejto súvislosti tak uviedol, že je potrebné skutočnosť, či je policajt oprávnenou alebo neoprávnenou osobou posúdiť aj vzhľadom na kauzálny nexus medzi poskytnutou informáciou a páchanou trestnou činnosťou v situácii, keď žalobca tvrdí, že svojim nadriadeným oznámil, že sa ho W. S. snažil prehovoriť na páchanie trestnej činnosti, čo odmietol, a W. S. napriek tomu v tom čase zostal príslušníkom PZ. Okrem toho, správne orgány nepoukázali na žiadny interný predpis, ktorý by zakazoval poskytnúť informácie iným policajtom v inom služobnom zaradení, resp. upravujúci, kto je oprávnenou osobou na prijímanie takých informácií v rámci polície. Krajský súd s poukazom na § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. uviedol, že potrebné skúmať, či takéto poskytnutie informácií dosahovalo intenzitu, ktorej následkom je prepustenie zo služobného pomeru, čo však správne orgány nevykonali.

9. Krajský súd teda dospel k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov trpia vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu na riadne posúdenie veci, čo má za následok ich zrušenie podľa § 191 ods. 1 písm. e) SSP a vrátenie veci prvostupňovému orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 191 ods. 3 písm. a), ods. 4 SSP), pričom v tomto sa prvostupňový orgán zameria na doplnenie dokazovania.

10. Žalovaný ako sťažovateľ podal včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP a navrhol aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nestotožnil sa so záverom krajského súdu o nedostatočnom zistení skutkového stavu. Z obsahu kasačnej sťažnosti je zrejmé, že jeho formulácia vychádza z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov. Popísal skutkový stav a podrobný priebeh administratívneho konania. Osobitne sa sťažovateľ sústredil na priebeh dokazovania, kedy poukázal na zabezpečené dôkazy. Uviedol, že v rámci odvolacieho konania bol prostredníctvom právnej zástupkyne žalobcu doručený návrh na doplnenie dokazovania výsluchom nadriadeného mjr. P. Q. ku skutočnosti, že mu žalobca oznamoval protiprávnu činnosť policajtov na úseku nelegálneho prevozu tovaru, ďalej výsluchom A. H. (zástupkyňa nadriadeného) k potvrdeniu tejto

okolnosti a výsluchmi K. V. a E. N. k tomu, že im žalobca odovzdával informácie o protiprávnej činnosti policajtov na úseku nelegálneho prevozu tovaru cez štátne hranice, čo deklarovala priložená komunikácia z Facebooku. Ako podkladové materiály tak boli zabezpečené nasledujúce záznamy z vyjadrení: nadriadeného č.p.: PPZ-HCP-SO1-186-004/2017, O. č.p.: PPZ-HCP-SO1-186-005/2017, J. č.p.: PPZ-HCP-SO1-186-006/2017, E. č.p.: PPZ-HCP-SO1-186-007/2017, všetky zo dňa 03.11.2017. Nadriadený uviedol, že mu žalobca neoznamoval protiprávnu činnosť, len podozrenia, avšak do 17.03.2017 mu svoje podozrenia neoznámil, ďalej O. uviedla, že nebola prítomná pri takej komunikácii a z vyjadrenia J. a E. vyplynulo, že žalobca nepodával žiadne konkrétne informácie k protiprávnej činnosti policajtov. Ohľadom nevykonania konfrontácie, či neupovedomenia žalobcu o týchto úkonoch sťažovateľ namietal, že mu zo zákona výslovne nevyplýva takáto povinnosť, a že nebol zistený rozpor v závažných okolnostiach. Žalobca totiž priznal, že oznámil informáciu o výkone služby policajtov zabezpečujúcich ochranu štátnej hranice W. S., ktorého podozrieval z protizákonnej činnosti. Z dokazovania tak podľa sťažovateľa jasne vyplynulo, že žalobca svojim konaním (oznámením informácií) vytvoril podmienky pre úspešné páchanie trestnej činnosti. Sťažovateľ v nadväznosti na uvedené opätovne poukázal na odôvodnenie venované splneniu podmienky porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a podmienku spočívajúcu v tom, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

11. Žalobca sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti s jej obsahom nestotožnil, pridržiaval sa svojich tvrdení, ktoré už v konaní uviedol, súhlasil so všetkými závermi uvedenými v napadnutom rozsudku krajského súdu a navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú a priznať mu náhradu trov konania. Poukázal na to, že žiadal doplnenie dokazovania výsluchom p. Q., V. a N. z dôvodu, že počas ich výsluchov neboli oboznámení s predmetom konania a nebolo mu umožnené klásť im otázky resp. vykonať konfrontáciu, pričom mal k tomuto pripravenú aj komunikáciu z Facebooku. Nedostatočné zistenie skutočného stavu veci sa mu podľa jeho názoru podarilo preukázať v konaní pred krajským súdom, kedy poukázal na výpovede dotknutých osôb z hlavného pojednávania v trestnom konaní. Tieto výpovede, spolu s komunikáciou z Facebooku podľa žalobcu preukázali jeho tvrdenia, že konanie T. E. a W. S. u neho vzbudilo podozrenie, ktoré konkretizoval a oznámil nadriadenému, čo tento potvrdil na hlavnom pojednávaní. Poukázal na to, že menovaní ostali aj po oznámení jeho podozrenia v služobnom pomere a nikto ho neinštruoval tým spôsobom, že im nemôže poskytovať žiadne informácie. Namietal, že pokiaľ by mu bolo umožnené klásť nadriadenému a p. V. a N. otázky, sťažovateľ by zistil, že im odovzdal dôležitú informáciu ohľadom pokusu o kontakt zo strany T. O., ktorú by im neodovzdal, pokiaľ by sa zúčastňoval na pašovaní cigariet. Opätovne poukázal na to, že informácie ohľadom podozrení odovzdával p. V. a N., aj osobne. Považuje za nevysvetliteľné, že sťažovateľ považoval za pravdivú výpoveď T. E., ktorý participoval na pašovaní cigariet a to aj z dôvodu, že sťažovateľovi predložil SMS správu od T. E., ktorou sa mu ospravedľoval za vzniknutú situáciu. Namietal, že ani vo vzťahu k T. E. nebola vykonaná konfrontácia. Osobitne poukázal na to, že tak ako aj v trestnom konaní tvrdil, dotknutú informáciu poskytoval v tom čase policajtovi (S.) v služobnom pomere.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného je dôvodná a preto podľa § 461 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

13. Kasačný súd s ohľadom na obsah kasačnej sťažnosti, ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu vyhodnotil ako kľúčové pre posúdenie veci, či postup nadriadeného resp. žalovaného v personálnom konaní, ktorého výsledkom bolo prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. splňal požiadavku presne a úplne zisteného skutočného stavu veci, pričom konkrétnou spornou otázkou, týkajúcou sa postupu správnych orgánov pri dokazovaní v prejednávanej veci bolo neuskutočnenie konfrontácie a s tým spojenou absenciou možnosti žalobcu klásť svedkom otázku. Subsidiárne sa však ako relevantná javí taktiež otázka intenzity porušenia služobnej

povinnosti a služobnej prísahy konaním žalobcu - oznámením dotknutých informácií kolegovi.

14. Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. v znení účinnom ku dňu 13.3.2018 Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

15. Podľa § 195 písm. a/ SSP Správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu.

16. Konanie o prepustenie policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej povinnosti a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. je svojou povahou sankčným disciplinárnym konaním voči fyzickej osobe a v dôsledku toho je v materiálnom zmysle administratívnym trestom. V dôsledku toho vec mala byť krajským súdom prejednaná ako správna žaloba vo veciach správneho trestania v zmysle § 194 a nasl. SSP.

17. V tejto súvislosti aj s poukazom na predchádzajúcu judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/208/2015 zo dňa 30.03.2016), ako aj rozhodnutia správnych orgánov v prednáwanej veci kasačný súd konštatuje, že vo veci nebolo sporné, že v predmetom personálnom konaní bolo právne možné využiť inštitút konfrontácie, avšak napriek tomu tento dôkazný prostriedok nebol využitý s odôvodnením, na ktoré sťažovateľ poukázal aj v samotnej kasačnej sťažnosti. Dôvodom nevyužitia konfrontácie bolo podľa sťažovateľa to, že zo zákona mu výslovne nevyplýva takáto povinnosť, a že nebol zistený rozpor v závažných okolnostiach, keďže žalobca priznal, že oznámil informáciu ohľadom hliadok W. S., ktorého podozrieval z protizákonnej činnosti, z čoho mal za preukázané, že žalobca svojim konaním (oznámením informácií) vytvoril podmienky pre úspešné páchanie trestnej činnosti.

18. Kasačný súd sa nestotožňuje s odôvodnením sťažovateľa ohľadom irelevantnosti konfrontácie, pričom naopak súhlasí so závermi krajského súdu v napadnutom rozsudku v bode 30. V tejto súvislosti osobitne poukazuje na § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci. Z dotknutého ustanovenia je zrejmé, že príslušný orgán je povinný zistiť skutkový stav „presne a úplne“ z čoho, aj s prihliadnutím na citlivý charakter personálneho konania vyplýva, že na dokazovanie budú kladené vysoké nároky a to aj vo vzťahu k zadovažovaniu dostatočného množstva dôkazov a využitia resp. nevyužitia relevantných dôkazných prostriedkov. Sťažovateľ prijal záver, že žalobca nepodával žiadne konkrétne informácie k protiprávnej činnosti policajtov na základe vyjadrení nadriadeného č.p.: PPZ-HCP-SO1-186-004/2017, O. č.p.: PPZ-HCP-SO1-186-005/2017, J. č.p.: PPZ-HCP-SO1-186-006/2017, E. č.p.: PPZ-HCP-SO1-186-007/2017, všetky zo dňa 03.11.2017, ktoré obsahovali stručné odpovede dotknutých osôb k všeobecne formulovanej otázke, či žalobca oznamoval protiprávnu činnosť policajtov na úseku nelegálneho prevozu tovaru cez štátnu hranicu. Uvedené sa objektívne javí ako nedostatočné pre zistenie presného a úplného skutkového stavu, keďže nevykazuje známky pravdepodobnosti hraničiacej s istotou z dôvodu všeobecnej formulácie otázky, ako aj nezohľadnenia rozporov, resp. ďalších zistení, vyplývajúcich zo zápisnice z hlavného pojednávania. Vykonaním konfrontácie tak sťažovateľ mohol objektivizovať svoje závery, odstrániť prípadné rozpory resp. zistiť ďalšie, nové skutočnosti, čo reflektuje podmienku zistenia presného a úplného skutočného stavu veci.

19. Správne orgány založili dôvod na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. na tom skutkovom základe, že žalobca poskytol informáciu ohľadom hliadok kolegovi W. S., podieľajúcim sa na pašovaní cigariet, ktorý následne túto informáciu sprostredkoval inej, nepovolanej osobe, ktorá sa zúčastňovala na nelegálnom prevoze tovaru cez štátnu hranicu Slovenskej republiky s Ukrajinou mimo hraničných priechodov na územie Slovenska, čím žalobca vytvoril podmienky na úspešné páchanie trestnej činnosti. V tejto súvislosti je nevyhnutné subsidiárne posúdiť otázku intenzity porušenia služobnej povinnosti a služobnej prísahy takýmto konaním žalobcu. V tomto smere je potrebné poukázať na viaceré skutkové okolnosti a to, že žalobca

poskytol informáciu nie priamo nepovolanej osobe, ale kolegovi, ktorý bol v tom čase taktiež príslušníkom PZ, hoci v danom čase bol mimo služby. Žalobca mal podozrenia ohľadom správania sa kolegu S., na ktoré predtým upozornil svojho nadriadeného a členov operatívy, pričom napriek týmto upozorneniam, ktoré dotknuté osoby potvrdili a ktoré správne orgány v rozhodnutiach označili ako irelevantné, S. bol v rozhodnom čase t.j. 17.03.2017 stále členom PZ. Kasačný súd má za ustálené, že žalobca teda v danom prípade neposkytoval informácie, ktoré sa dozvedel pri výkone služby priamo nepovolanej osobe, ale osobe kolegu-príslušníka PZ. Pokiaľ teda vychádzajúc z rozhodnutí správnych orgánov, správne orgány vnímali takéto poskytnutie informácie, ako porušenie povinnosti podľa § 48 ods. 3 písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z., spočívajúcej v zdržaní sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä vo vzťahu k nezneužívaniu informácií získaných v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, mali v konaní spoľahlivo preukázať, že žalobca úmyselne poskytol dotknutú informáciu kolegovi s jednoznačným vedomím, že táto bude zneužitá, resp. že žalobca poskytol informáciu kolegovi-príslušníkovi PZ ako neoprávnenej osobe.

20. Kasačný súd sa v nadväznosti na uvedené plne stotožňuje s názorom krajského súdu v bode 31, že skutočnosť, či je policajt oprávnenou alebo neoprávnenou osobou je potrebné posúdiť aj vzhľadom na kauzálny nexus medzi poskytnutou informáciou a páchanou trestnou činnosťou v situácii, keď žalobca tvrdí, že svojim nadriadeným oznámil, že sa ho W. S. snažil prehovoriť na páchanie trestnej činnosti, čo odmietol, a W. S. napriek tomu zostal príslušníkom PZ. V tejto súvislosti kasačný súd dodáva, že aj z tohto dôvodu je relevantným vykonanie vyššie zmienenej konfrontácie ohľadom skutočnosti, či žalobca oznamoval nadriadenému resp. členom operatívy informácie ohľadom podozrivého správania sa kolegu S. a E.. Pri konfrontácii je nevyhnutný osobný vnem orgánu, ktorý vykonáva konfrontáciu. Vzhľadom na to je nevyhnutné, aby tento úkon vykonal priamo senát krajského súdu ako nezávislý orgán a doplnil tak dokazovanie v zmysle § 197 SSP aj o ďalšie dôkazné návrhy žalobcu. Súčasne je potrebné, aby krajský súd doplnil spisový materiál i o vyšetrovací spis ČVS:SKIS-26/OISV-V-2017 a zistil stav trestného konania voči sťažovateľovi ako obvinenému pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a zistil stav trestného konania. Až následne krajský súd posúdi, či existujú dôvody na doplnenie dokazovania v ďalšom konaní žalovaného správneho orgánu. Kasačný súd tak postupoval z dôvodu, aby sa zamedzilo riziku zacyklenia konania.

21. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.